

Мабуть, неба лагода бузкова...

Володимир Біляїв

Мабуть, неба лагода бузкова
Не загасить дику охру скель,
Так оце ти, Африко казкова,
Видихаєш перегар пустель!

І торощиш тлумище зухвале —
Хвиль правічних невгамовний вир.
Темних тайн, що ти позаховала,
Я шукати не збиравсь, повір.

Нежаданим і незваним, всує
Я світ за очі мандрую по світах,
За кормою вогник Гарда Фуї*,
А над щоглою кружля крикливий птах.

Охра скель перетліва на посинь,
Тоне в хвилях берег Сомалі.
Пригадалось — це ж сюди на осінь
З України линуть журавлі.

---

* Маяк на одноіменному мисі.